

1965

1944

69. ქ. ვორჩებისა

1950

სამართლებრივი
სამსახურის განცხადება

№ 17 (1219) თბილის სენატის 1965

სასტატი

გამოცემის 43-ე წელი. ფასი 20 ლა.

1960

პირველი კვარტლის განვითარება.

1965

1963

როგორ ავარიეთ თავი სულივნებას

თბილისის ქუჩებში რომ ბევრი ხულიგანი და უსაქმური დახეტიალობს, ეს ფაქტია. მათი მსხვერპლი ხომ ხშირად უდინაშაულო ადმინისტრის ხდებიან, ესეც სიმართლეა, მაგრამ ვის მიუძღვის ამაში ბრალი? პირველ ჩიგში, თვითონ მათ დაის! განა არ შეიძლება მოქალაქეთა მხარდაჭერით ვაწავლოთ ქეუა ხულიგანს? არავითარ შემთხვევაში ვის სცალია შენვის, ყველას თავისი გზა და საქმე აქვს. არც ზოგიერთ მილიციელზე შეიძლება მინდობა: მათაც თავიანთი საგუშავო, მტკიცებ განსაზღვრული სამოქმედო უბანი, გააჩნიათ.

მაშ, როგორ უნდა დავიცვათ თავი ხულიგნებისაგან?

აი, ასე:

დავუშვათ, მშენიერი, წყნარი სალამოა. ნაცნობ ქალთან ერთად მიუჟვებით ქუჩას, ქუჩა ვიწროა.

თქვენ უახლოვდებით თავ და საკინძეაწყვეტილ ყმაწვილთა ჭვუცს. გვერდის ასაქცევი არ არის. ამ დროს ერთ-ერთი მოშარდი გადმოვიდგებათ წინ.

— სად გაგონილა უოველდღე პიაყელა! მომიტანეო
სცხივის ჭიგნი!

თქვენს შორის იმართება ცალმხრივი გასაუბრება:

- მოვწიოთ!
- თქვენ მოწიწებით აწვდით სიგარეტს.
- „სპირტი“ — ასანთხაც აწვდით!
- ბოდიში!
- არაფრის!
- გმადლობთ!
- არაფრის!
- კველაცერი ზომიერად და ნორმალურად მიდის, მაგრამ ყმაწველი ზედმიწევნით ზრდილობან აღმოჩნდება. იგი მოგვეძებათ გვერდით და, შუალედებისა და პაუზების ზუსტი დაცვით, მონოტონურად გიმეორება: — ბოდიში.. ბოდიში.. ბოდიში.. ბოდიში..
- არაფრის, ბატონი, არაფრის!
- ბოდიში, ბოდიში, ბოდიში!

დროის ამ მონაცემთში არავითარ რეაგირების მოხდენა არ შეიძლება. არ უნდა გააღიზიანოთ ზრდილობანი ახალგაზრდა. გალიმება, არც უკმაყოფილების გამოთქმა, არც თქვენი და, რა თქმა უნდა, არც თქვენი თანამგზვრის მხრივ! მიმუშვილი ჩემს გეგმა: როგორმე უნდა მთახერხოთ ქალი-შვილის სადარბაზომდე მიცილება (დარჩენილ ოთხ სართულს იგი თვითონ აირჩენს). ახლა კი შეიძლება რეაგირება:

— კი მაგრამ, რაშაა საქმე, ბიგებორ? რას გადაუკიდეთ!

შეურაცხყოფილი ჭაბუკები ერთბაშად იძრობენ დანებს, ბისტოლეტებს, ნაჭახებს და „სპირტებს“. სწორედ ახლა გმართებთ ნებისურფის დიდი სიმტკცეები, სწრაფი მოსაზრების ფენომენალური უნარი.

— ნუ მომქლავთ! — შედაღადეთ ვაჟუკაცებს, — აქ მაინც ნუ მომქლავთ, სატრუოს თვალწინ, გადავიდეთ მოპირდაპირე ეჭოში.

ამაზე ყმაწვილები დიდი სულგრძელობით დაგთანხმდებან და თქვენცა, ამალის თანხლებით, გაუჟებოთ ქუჩას. ამასობაში ამოილეთ და გაბოლეთ პაპიროსი, ერთი-ორი ღრმა ნაფაში დარტყით და შემდეგ, იქვე მოხეირნე მილიციელის დასანახად, პირდაპირ ასდალტე ისროლეთ. აი, აქ იწევება ყველაფერი, უცცრად, თვალის დახასხამებაში.

ვერც კი მოასწრებოთ მოძრაობის წესების მთლიანდ დარღვევას, უუა ქუჩამდე არც კი იქნებით მისული, რომ ატყდება მილიციელის სასტერის ურისწამლები სტენა, საქართველო მოვარდება წითელზოლანი მანქანა, წამსევ გაგაქროლებთ მილიციის უახლოეს განყოფილებში და პირში ჩალაგამოვლებული ხულიგნები სახტად დარჩებინ.

აი, ასეთია ხულიგნებისაგან თავის დაღწევის ჩვენი მეტად იოლი და უმტკიცნეულო, ნაცადი ცერბის მატერატიული გეგმა. ისარეცხოვთ ამ უძუური ხერხებით, მეგობრებო!

გ. გოგართველი

**გინოდური
ჯავი**

სკოლაშიც და უმაღლესშიც
სულ „სამიანს“ ცოხნიდა,
ინსტიტუტი დამთავრა
მინიმუმი ცოდნითა.

ქალაქშივე მასწავლებლობს,
განა სოფლად ატარებს?
მინიმუმის მინიმუმსაც
ვერ ასწავლის პატარებს.

მალე სკოლას მიატოვებს,
ბავშვებს გაინაპირებს,—
უკვე მინიმუმს ამარებს,
ლექტორობას აპირებს.

ნოდარ ჟამანახე

კარელაზურამისი, რა არა?

სხვათა შორის, ბავშვებს ძალიან უხდებათ პატირის გამოცდლა. ამიტომ, კვაისის მთამარწეულის სამართველოს მუშა-მისამასხურებს სამართველოს სერმანვანელთა მიმართ, მაღლობის გარდა, რა ეფექტით, როცა ყოველ ზაფხულს მათი შვილები — საბავშვო ბალის ორსაზრდელები — მთანი სამხარეო-ოსეთიდან ზღვიპირ ქობულეთში გადაჰყავთ. მაგრამ მთი განსაკუთრებული მაღლობის ღიასი კუელაზე უფრო მაინც ერთი კაცი — სამართველოს შრომისა და ხელფასის განკორელების უფროსი ილია ვასილის ძე ბიტიევია.

შშობლებს შეუძლიათ დამშვიდებული იყვნენ, — მათი ბავშვები საიმედო მზრუნველის ხელშია. ილია ბიტიევი იმდენად გატაცებულია მოზარდობაზე ზრუნვით, რომ არც პროფესიონალორგანიზაციას აწერებს, არც საბავშვო ბალის გამგეს და, ყოველ ზაფხულს, ხაკუთარი ინიციატივით უდგება სათავეში ბალის გადაყვნისა, თვითონ აფორმებს ქობულეთში ბინის ქირაობის ხელშეკრულებას, აწესრიგებს დანარჩენ საქმეებსც...

ამ ტრადიციისათვის არც წელს უდალატია მზრუნველ ბიტიევს. რა ქნას, უყვარს ბავშვები ძალი ილის, ძალიან უყვარს! ისე უყვარს, რომ საკუთარ შვილებში არ გამოიტენება. ამიტომ კერ დააშორა თავასი შვილები და, ბალთან ერთად, წაიძღვანია ქობულეთში.

ილიას არც სამართველოს უფროსი ბუღალტრის — ბაზარების ცოლ-შვილი დაგწყვებია, იმათხეც იზრუნა...

მართლაც საკვირველია, ასეთი კარგი მეხსიერების პატრონის ის როგორ დავიწყდა, საბავშვო ბალი ორ სახლში რომ მოათავსა. და ბინის ქირაობის ხელშეკრულება კამოლოდ ერთი სახლის მეტატრონებთან დადო. არ გაასენდა, ნამდვილად, თორემ მაშინ ხომ ისიც მოაგონდებო-

და, ბალის მიერ დაკავებული ორი სახლის შუაში მდგარი მესამე სახლის ერთი ოთახიც ხელშეკრულებაში ნაწერებ, ბალისთვის დაჭირავებულ საერთო ფართობში რომ შედიოდა? კი, უთუღ მოაგონდებოდა, რადგანაც სწორედ ის ოთახი გახლვთ, რომელიც თვითონ ილიასა და ანა ბაზარებს ეკავთ წყვილ-წყვილი შვილით.

რატომდაც სურვილი დაკვებადა პირადად ი. ბიტიევს გაეცემანოთ, რადგან ერთხელ უკვე გვერდი მასთან საუბრის ბედინიერება, რამაც წარუშლელი სიამონება მოგვანიჭა და ახლა ხელსაყრელ შემთხვევას ეკრა გავუშვებთ ხელიდან, რით ბარათს მოვაწველიებთ:

„სალამი ძეირფასო (საბავშვო ბალთავთვის მეტად ძეირფასო) ილია ვასილის ძე!

„სიყვარულით მოგრალიაო“, არის ასეთი თქმა და, თუ ეს სწორია, ვაშინ ღვინის სიყვარულით მოვრალ კაცზე ორგზის მოვრალი ითქმის; მაღმალ მიაკითხათო, ზემოთ რომ შეგახსენებდით, ღვინო-არაყი გვერდი მხედველობაში. იმ გამონაჯოს შემთხვევებში, როცა გადაკრულში არა ხართ, როგორც ამბიბენ, ცხვარივით კაცი ბრძნებულხართ, მაგრამ ჩევენ იმის მომწრე ვართ, ცხვრებივით რომ შემოიფარგლეთ გარშემო ხალ-

თქვენს მიერ ჩატარებულ შესანიშნავ აღზრდელობით ღონისძიებას დავესწარით — მორალი რომ წაუყითხეთ ბალის აღსაზრდელებსა და მათს აღმზრდელ ქალებს; განათლებული კაცი ყოფილხართ, რამდენიმე ენაზე თავისუფლად იგინებით! რას იზმით, იმ სითხის ბრალია, ქვერებს რომ ხეთქნას, თორემ თქვენს ზომაზე მეტად მარილიან, ე. ი. გადამლაშებულ სიტყვებს შვილების გარილიანი, მღვაწე ტალღების, ან ბალის კარაქისა და შაქრის ზემოქმედებას ვერ დაგძროლებთ. როდის ყოფილა, ზაქარანაკაცის კაცს ასეთი სიტყვები ამოეშარებოს!

ჩევენა გვინდა მივცეთ ბალის გამგე ფირა: თელევას, წარწერა გაუკრას აღსაზრდელებს: „ბავშვები, ალოკოლი მავნებელია! თუ არ გვერათ, შეხედეთ ძია ილიას!“ თვალსაჩინოების საუკეთესო საშუალებაც იქვე არა ხართ? მართლაც, პატარებმა ჯერ არ იციან კითხვა, მაგრამ ბალის გამოყოლებული სისკოლო ასაკის ბავშვები წაუკითხავენ.

როგორ შეიძლება ამდენი სმა, ილია ბატონი? თქვენ ხომ ჯერ სულ ნორჩი ხართ, საბავშვო ბალში დადგხართ, სკოლაში რომ შეხვალოთ, მაშინ რალა ამბებს დაათენებთ! გაგონილა ამდენი ცელქობა? ხომ იცით, თქვენისთანა თანხება ბავშვებს უზრებს რომ უწევენ მკაცრი მასწავლებები?

თ. სალუჩჩავა

უკანასკნელი რეკლამა

ნახ. გ. ფირაცხალაშვილი

მარკა კარისტა

- ჩანთით დადის, რევიზორი არ არის. (კენგურუ).
- საკუთარი წმა აქვს, მომლერალი არ არის. (ამომრჩეველი).
- მხეცების ულუფას ჭამს, გალიაში არ არის. (მომთვინიერებელი).
- სხვის ნათქვამს იმეორებს, პლაგიატი არ არის. (თუთიყუში).
- ცეცხლის ფასი აქვს, ცეცხლი არ არის. (მწვანილი).
- ცოლ-ქმარს თიშავს, სასამართლო არ არის. (დეფისი).
- თოვლებით თეთრია, აფთიაქში არ არის. (ბამბა).
- ბამბასავით თეთრია, ზამთარში არ არის. (თოვლი).

შეკრიბა ჩარლიმ

— ამიტომ მეჯავრება შაბათი დღე, პროცესორიდას ამოხსნას დერ გასტრიტ!

ԵՐԵՎԱՆԻ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԱԳՐԱԿԱՆ ԽՈՎՐԱՅԻՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ

(ପାତ୍ରବିନ୍ଦୁଗାନ୍ଧୀ)

ପାଇଁ ଶ୍ରୀନାଥ ସହିତ ଆମେ କଥା କହିଲୁ— ଏହା
କଥା କହିଲୁ— ଏହା କଥା କହିଲୁ— ଏହା କଥା କହିଲୁ—
ଏହା କଥା କହିଲୁ— ଏହା କଥା କହିଲୁ— ଏହା କଥା କହିଲୁ—
ଏହା କଥା କହିଲୁ—

• 6140150

ჩემი სახლდა — გისაკრი. ეს არის
შემოტყებულად — ვინწერი სააკად, ერვა-
ლე II. ბამდინებელის რძლის ფუდაშეიღის
ბიყოლის ძინის ნათლობ დამზრცვა, ანუ
ეკე ჩემი ნათლადი.

୩୫ଲା ପରିଚିତିରେ ଏହା ଦେଇଲାମନ୍ତର
— ସାଲାଲୁକୀର୍ଣ୍ଣ କେତେବେଳେ ଶୁଭ୍ରତୀବୀଶବାନ୍ ପାପ୍ରତ୍ୟୋଗିତାରୂପ
କେତେବେଳେ ?
— ଶେଷ ଅନ୍ତର କେତେବେଳେ ପାପିତାନ୍ତର, ଦ୍ୱାରା କା ଅଛା, ଦୂରଧ୍ୱାନ୍
ଦୂରଧ୍ୱାନ୍ କେତେବେଳେ ?
— କେବଳ କେତେବେଳେ ଶୁଭ୍ରତୀର୍ଣ୍ଣ ପାପିତାନ୍ତର, ଦୂରଧ୍ୱାନ୍
ଦୂରଧ୍ୱାନ୍ କେତେବେଳେ ?

ପ୍ରକାଶନ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ

କୁଣ୍ଡଳୀ, ୧୯୮୦ ଶ୍ରୀପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ପ୍ରକାଶ ରୂପରେ

სულილი და სიკეთი
სულილი და გარბოლა.
შეგვადა სიკეთი და უთანჩა:
— სად გარბისხარო?

- ସମ୍ବନ୍ଧ ଶରୀରକାରୀ ଦ୍ୱାରା ପରିଚୟ କରାଯାଇଥାଏନ୍ତି।
- ମେଲାଣ ହିନ୍ଦୁନାଥ, ମେ ଶୈଳପୂରୁଷଙ୍କରେଣ୍ଟ
- ଖାଲ ଅଭିନାଦି! ଶୈଳନାଥ ହରିଜ ପାଇଁ କରିଲୁ, ଲାଭ୍ୟିରୁ
- ଉପାସୁକୁ ଶୁଣୁଲେଣ୍ଡା ଓ ସରଦୀଲେ ପୁରୁଷା.

ମୁଦ୍ରଣକାରୀ ଓ ପ୍ରକାଶକ ମ୍ର. ପାତ୍ରକାଳୀ

Տեղական հոգ 218

ଓପିଲ୍ପାଳ, ରାଜୀ
ଅଶ୍ରୁ ମନୋହରି ଦାଶ୍ତରୀଙ୍କ ଦା ଦାନଦିନେ, ମେ
ତା ଅସମୀଯା ଲଗ୍ବାସତାଙ୍କ ଶୁନ୍ଦା ଫାଵିଲ୍ଲେଟ
ଏବଂ ଏବଂ

ათე-ის ცენოგარის
თანამშრომავლი

„ სამართლის და სამართლის მუნიციპალიტეტის მიერ განვითარებულ დილის მგებელი ურეკავა

କିନ୍ତୁ ଏହାରେ
ଅବସଥା

„ԵՐԵՎԱՆԻ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ”

- ბოგიში, ქალბატონო, ვერ გა
გონეო, ბებიას ტე...
- დვა-სროვტრი-ბიარლუუ...
- ჩოგორი, ჩოგორო?

ଗ୍ରୀ ମନ୍ଦିରାଳୟର ଲୁହାପତ୍ରାଳୋହକ ଅର୍ପ ତ୍ରୟାମାର
ମହାର ନେଇବାର ଶୈସାଲ୍ଲାର କୁଣ୍ଡଳୋଲା ମେଲ
ଫାଯାଶମରାରୀ, ରାଜମହାଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାରେ ତା
ହେବାରୁଙ୍କାରୀ ଉତ୍ତରାଳୋଲିହାରିଲା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣା
ରୂପ, ଉତ୍ତରାଳୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣା, ମହାତମ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
ଏବଂ କିମ୍ବାର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାରୀ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାରୀ
ପଦି ଲାଲୁପାଣି ରାଜମହାଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାରୀ
ନେଇ କୁଣ୍ଡଳୋଲାରୀ ପାତ୍ରାଳୋଲାରୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାରୀ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାରୀ ପାତ୍ରାଳୋଲାରୀ, ପାତ୍ରାଳୋଲାରୀ

ଓଡ଼ିଆ ଲେଖକ ମହାନାନୀତିଶାସନ

ଶୁଣିବା ପରିମାଣରେ, କଥା, ତଥା, ଏହା
ମେହିବି, „ଫିନିଟେଲିକ୍ସଲ୍‌“ ଏକେପାଠିଗ୍ରାମ
ମହାବିଲ୍‌ପାତା, ଏବଂ ଅତ୍ୟକ୍ରମରେ,
ଫ୍ଲେଜିକ୍ସନ୍‌, ଏବଂ ଅତ୍ୟକ୍ରମରେ

A sequence of six film frames from a vintage cartoon. Each frame shows a man in a blue shirt and dark pants pushing a yellow sedan across a black ground. In the first frame, the car is upright. In the second, it begins to tilt. By the third frame, the front of the car is almost horizontal. In the fourth frame, the front is flat on the ground. In the fifth frame, the man is pushing the now horizontal front of the car. In the final frame, the man stands next to the car, which is completely horizontal, with its front end pointing towards the right edge of the frame.

„მართალს ვიტუვი, შეივიქმნები

ტყუილისა მოამზე რად“.

დ. გურამიშვილი.

ის, რის შესახებაც ქვემოთ მოგითხოვთ, ერთ ჭერქვეშ, ერთ კინოთეატრში გადამტდა სამი ახალი ქართული ფილმის ნაწევისას.

„ბოლიში, თქვენ გელით
სიკვდილი!“

მორიგი სეანსის დაწყებას 30 წუთიდან აკლდა. მოულოდნეულად თვალი შევასწარი საკინძეულო ნაცნობში, ჩემსკენ მობარბაცებდა: „მოვრალია“ — დავუსვი დიაგნოზი და გვერდის ავლა განვიზრახე.

— კ... კინოსაყვენ? — განზრახეს მიმიხვდა ნაცნობი. — იქ... იქიდან მოვდივარ მე. — ძლიერ ამოღერლა. და ნაირფერი ილეთებით განაგრძო გზა.

იმედდაკარგულს ძაბილი წამომეტია უპანიდან:

— „ბოლიში, თქვენ გელით სიკვდილი!“

ის იყო შინ ჟამარუნებას ვაპირებდი, რომ ვიღაცამ წამოიძახა: ერთი ზედმეტი ბილეთი მაქვსო, მაშინვე ვეცი და მალა ასაწევად გამზადებული ბილეთისანი ხელი შეუა გზაში გავუკავე... ეს ბილეთი მართლაც ზედმეტი აღმოჩნდა, მოლარეს იმავე აზგილზე მეორე ბილეთიც გაეყიდა და მთელი საათნახევრის განმვლობაში, იატაჭებე ფეხმორთხმულს, მოძიხდა ჯლომა და ხარხარი. სამჭერ დამაჯდა თავზე სიბნელეში აღილის მაძიებელი მაყურებელი და ოთხჭრ მოძიხდა განტცადების გაეთხება იმის შესა-

ხებ, რომ მე არა ვარ სკამი და, რომ ჩემს თავს ისეთოვე ღუნქციების შესრულება აქვს დავალებული, როგორც ყველა სხივისას.

...ფილმის დასასრულს მკვდარივით გამომიტანეს დარბაზიდან იმ განსხვავებით, რომ მევდარი, ჩვეულებრივ, ოთხ კაცს მიაქვს, მე კი ზღვა ხალხი მიმათრევდა.

„მე ვხედავ მზეს“

...ის, უკვე 10 წუთია დავბორიალებდა დავვეძებ, ვინ დგას რიგის ბოლოში. ვერა და ვერ ვიპოვე. ალალბედზე ჩავდევე ახალგაზრდა ვაჟების ჯგუფში, ჩემი ბედი მათ ანაბარა მივაგდე, როცა „ხალხთა ლელვის დიადმა ზეირთმა“ სალაროს კედელთან მიმაგდო, განწირულივით ჩავებლაუჭე კედელს. ის იყო სალაროსთან მიმართების, რომ თვალები დამიბნელდა და სუნთქვა შემიგუბდა.

— რას დაგიღია პირი! — ბურანში მყოფს შემომება მოლარის ალერსიანი ხმა.

თავი შევრგე სალაროში და ნელა გავაპილე თვალები:

— ვაიმე, ვერაფერს ვხედავ! — ვთქვი მე.

— მზეს ხედავ? — მკითხა მოლარემ:

— ჰო, — ვუპასუხე.

— მე მხედავ?

— ჰო. — დავინაზე მოლარეც.
— აბა, რა გინდა მეტი. — დამაშვილა მოლარემ...
— მეტი არაფერი! — ვუპასუხე მე და გამოვბრუნდი.

„რაც გინაზავს, ველარ ნაზავ“

მოლარისაგან მიღებულ ხურდას უკვე მეათედ ვითვლიდი და ვანგარიშობდი.

— მაჭიმა! — ვიკირე მოულოდნელად და გავწითლდი.

— ვინ გაჭიმა, ბიჭო? — ცნობისმოყვარეობამ წასძლია ვილაც შუა ხნის მანჯილოსანს.

— მოლარემ მაჭამა ხურდაში, — ხმა-მალა ვთქვი მე და გავჩიმდი.

მე გავჩიმდი, მაგრამ ალაბარაკდა მოლარე და საქვეყნოდ მაშილა, რომ მე მათემატიკაში ბეჭებ ბეცი, ხოლო, ცხოვრებაში, ასეთი და ისეთი ვარ.

— განანებ, იცოდე! — ავენო მე.

— ყურებზე ხახვი არ დამაჭირი! — მორიუბულად მიპასუხა მოლარემ.

— განანებ! — დაუინებით გავიმეორე მე, — იცოდე, „რაც გინაზავს, ველარ ნაზავ“.

— მართლა? — დაინტერესდა მოლარე და დღემდე შეუნელებელი ინტერესით ელის პასუხს ამ კითხვაზე.

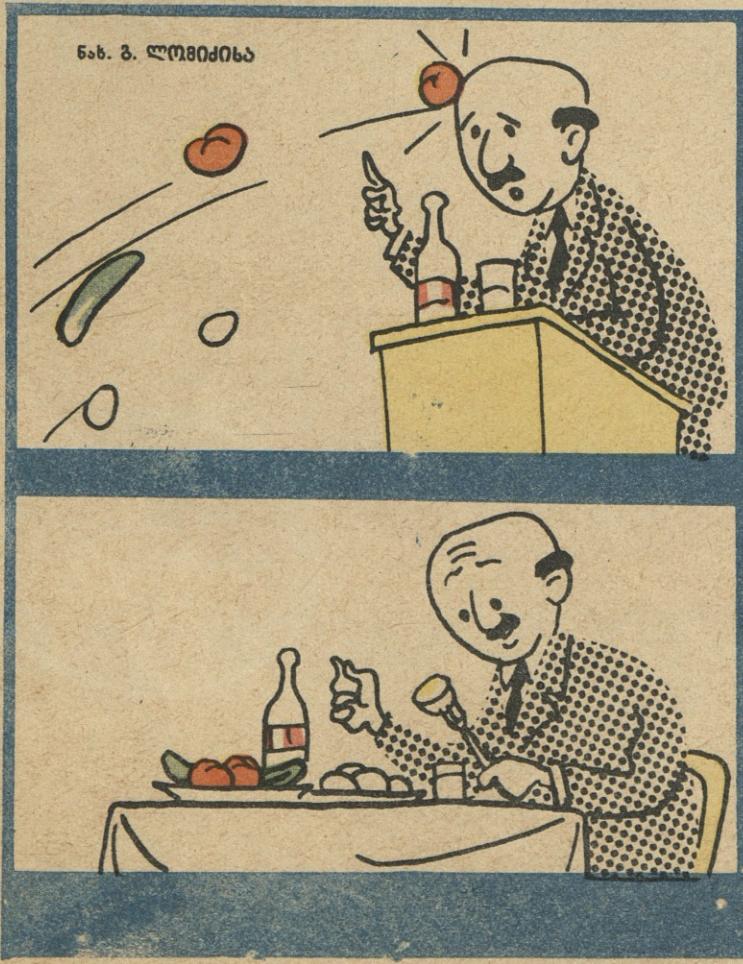
გ. გართალია

წიგნიც
ბარისა და
მთისა,
ქარისა და
მზისა.
დარწმუნდები.
ვინ ვარ,
კოსმოს ფრთებით
მივალ...“

ასე წერდა
წერილს
ცრუ, მკეცხარა
მწერი.
არცთუ ისე
დიდი
ფრენით ცისკენ
მიღის —
ფრთანაცარა
ჩიტო.

არ ჩანს, არა
კვიტიც,
ამ მევენარა
მწერის,
ველარ ნახა
ფერიც
მუდამ ლურჯი
ცისო,
კუჭში უზის
ჩიტო.

ეხელიან ჩურდიანი

— გარემ მარილიც მოეყარათ იმ დალოცვილება!

ჭარბი და გულა, ვარ მაცხუქე

„ვარ საბჭოთა ქავშირის მოქალაქე, აგრეთვე, ქუთაისის. გთხოვთ მომცეთ ცნობა, რომ ბავშვობისას აქვე დავიბადე და აქვე გავატარე“.

რაიადმასკომში შესული განცხადება.

* * *

„გთხოვთ გამატაროთ, როგორც პირველი ჯგუფის ინვალი- თი, რადგანაც ცალი ფეხი სამარეში შაქვს, ცალი სულ არა მაქვს“.

სოცულუნველუოფის განუ-ში შესული განცხადება.

* * *

„ლექტორი გადამემტერა — კარგად ვუპასუხე და მაინც ჩამჭრა. გთხოვთ კიდევ ერთხელ მომცეთ საშუალება, რომ პა- სუხი გავცე ჩემს მტერს“.

დეკანის სახელზე შესული განცხადება.

* * *

„გთხოვთ დრამწრის საჭიროებისათვის, დაწესებულების ხარჯები, გამოგვიწეროთ 3 ტონა ნახშირი, რადგანაც ვდგამთ „ოტელოს“, თანაც მე ვთამაშობ“.

დრამწრის ხელმძღვანელის განცხადება.

* * *

„ვარ თქვენს მიერ რწმუნებული. ამინდის ბიუროს თანამ- შრომელი, ქარებით დავსნეულდი და ვკვდები, მაგრამ საავად- მყოფოში კაციშვილს არ სჯერა ჩემი, თან იყინიან. გთხოვთ დამიდასტუროთ, რომ სწორად ვაკეთებდი ამინდის პროგნო- ზებს“.

ამინდის ბიუროში შესული წერილების არქივიდან.

ნახ. გ. ვილობალაშვილი

— ესი იგი, არ გოგაჩვის ხომ კისალი?

— არასოდეს გვერდია, გატონო, კისელი, თუ არ გვე- რათ, უცნი დანა და ჩემი კისერი!

რედაქტორი ნ. დუმბაძე

სარედაქციო კოლეგია: ს. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია,

გ. ნიშნიანიძე, მ. ქარჩავა, ნ. შევლიძე, ო. ჭელიძე.

თბილისი. სატირისა და იუმორის უურნალი „ნიანგი“. თბილი. სატირიკული ჟურნალ „ნიანგი“.

რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პრ. № 42. ტელეფონი: რედაქტორის — 9-76-69, ხაერთო განყოფილების — 8-10-78

ხელმოწ. დასბ. 28/VIII-1965 წ. ქალ. ზომა 70X108 1/8 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5, პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. საქ. კპ ცე გამომცემლობის სტამბა № 1. ლენინის ქ. № 14. შეკვ. № 2882 უ 00022 ტირაჟი 40000

* * *

„წავიკითხე ჩემი წიგნის წინასიტყვაობა — კატეგორიულად წინააღმდეგი ვარ ჩემი ბიოგრაფიის, რადგანაც გარდაცვალე- ბის წელი ზედმეტად მიმაჩნია, გთხოვთ გადააკეთოთ რეალურ ფაქტებზე დამყარებით“.

გამომცემლობის დირექტორის სახელზე შესული განცხა- დება.

* * *

„ვარ ქუჩის სარწყავი მანქანის შოცერი, თან ცოლ-შვილი დასასვენებლად კიქეთში მყავს, სადაც წყალი არ მოდის, ახლა თქვენ თვითონ მიხვდით, რისთვისაც დამიჭირეს“.

ამონაწერი ჩვენებიდან.

* * *

„ვარ 78 წლის მოხუცებული. წვიმიანი დღე იყო. ტროლეი- ბუსიდან ჩამოვედი და ვხედავ — ცალი კალოში შიგ დამრჩე- ნია. მივგარდი, გამოშეით, კალოში დამრჩა-მეთქი. მაგრამ ხალ- ხი აღიიღდა და არ შემიშვეს, ხელი მკრეს, გაბრაზებულმა ავი- ღე და მეორე კალოშიც შიგ შევაგდე. ამ დროს პირველი კა- ლოში გადმომიგდეს, ტროლეიბუსიც დაიძრა, რისთვისაც დამა- ჯარიმეს, რაზედაც ბოლიშს ვიხდი და უკანასკნელი იქნება, რადგანაც კალოშებიც აღარ მაქვს“.

მილიციის უფროსის სახელზე დაწერილი ახსნა-განმარტება.

შეკრიბა ი. ალფიაძე

ტექსტის სახელი

განცხადება

— ღმერთო, მისმინე, შენი ჭირიძე! მართალია, სიმართლის გამჩენი ხარ, მაგრამ ერთ უსამართლობა რომ ჩაიღინო დროებით, ვინ მოგეითხავს.

— რა?

— ჴო, დროებით მომაწყობინე ცოლი უმაღლესში. გადამარჩინე სიდედ- რის თვალების ძრილს და გადამირჩინე თრად თრი ცალი ძროლის ლა- ნაკი. მომიწყვე ახლა და იანგარში გავაგდე. მეც კაცი ვარ. შენს სახელზე თრა- დღე და ლამე ვიქეიფებ და მერეც არ დავივიწყებ შენს პატივისცემას.

— შევთანხმდით, ხომ? გავრბვარ, აბა, სიდედრის სახელში განცხადებით.

— წარადგინეთ თემა ლექსად დავწერო.

— უყურე შენ! რა ნიშანი დაგიწერეს?

— არაფერა.

— როგორ თუ არაფერი! შენ რა ქენი?

— ჩემი ნაწერის გასინჯვა მოვითხოვე.

— მერე, რა პაუხი მოგცეს?

— შენი ნაწერი ჩვენ გავსინჯვა, შენ კი ამ გვიცენდა, ფუ ეჭიმს ვა- სინჯებოდიო.

— ლააა...

გვერდი აავტო

საქ. კ. ცენტრალური
კომიტეტის
გამომცემლობა

65-615

ИНДЕКС 76317
01.10.1989
80670101036

ՀՄԵ-ԱԲԵՐՄՆԱ

ՅՈՒԹԵԱԾ

ՀՀ. Յ. ԱՎԱԳԻՆԻ

ԱՑԵԽՈՎՄԱՆ ՑԽԱԺՅԱՐԵՇՈՒՅՆ

